

မိလ္လာ
အာမေရိကန်

လမင်းမိုမို

ရေစက်တို့သည်လည်း...

တစ်ခါတစ်ရံမဆုံးဆည်းသာ...

(၁)

“ကိုကြီးရေ... ကိုကြီးရေ”

ကမ်းစပ်ဘက် လျှောက်ကာ တက်လာသော “ရန်ပယ်”က ခေါ်သံကြောင့် နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

အလိပ်လိုက် လာနေသော လှိုင်းလုံးကြီးကို ကျောပေးကာ လက်က လေးနှစ်ဖက် ဘေးဘက် ဆန့်တန်းထားသော “ဖွေးနုနယ်”က လှိုင်းအ လာကို ခေါင်းလေး ငဲ့ကာ ငဲ့ကာ ကြည့်ရင်း ကျောကပ်ရက်ဆီအရောက် အလိုက်သင့်ခုန်ကာ ပက်လက်လေး မျှောရင်း ရယ်မောသံက ခစ်ခစ်တ က်အောင် ဆူညံစီချင်သွားလေသည်။ ။

ရန်ပယ်က မြင်ကွင်းကို သဘောတကျ ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေရင်း နှုတ်ခမ်းများက အလိုလို ပြုံးနေမိသည်။ ။ လှိုင်းအကျမှာ ရေထဲ ယက်က န် ယက်ကန်နှင့် လူးထဲထလာသော နုနယ်က ရယ်မောလိုက်၊ ခြေထောက်ကို တုပ်ဆွဲသောရေကြောင့် ခူးထောက်ကျသွားလိုက်၊ တစ်ယောက် တည်း ပျော်လို့ မော်လို့ မဆုံးအောင် ပွဲစည်နေသည်။ ။

“နုနယ်”

“နုမယ် ...၊ လာခဲ့တော့ နေပူ လာပြီ”

“ဟာ... မတက်ချင်သေးဘူး ကိုကြီး ... ဆော့ချင်သေးတယ်”

“နေပူနေပြီကွ”

“ကိုကြီးလည်း မသွားနဲ့ ဦး၊ နုနယ် မတက်ချင်သေးဘူး”

“တက်ပါတော့၊ ကိုယ်လည်း ဗိုက်ဆာ လာပြီကွ၊ လာပါ... လိမ္မာပါတယ်၊ နေပြင်းလာတော့ မင်းအသားတွေ မည်းပြာကုန်တော့မယ်”

“ဟင်...မမည်းပါဘူး၊ နုနယ် ဆန်းဘလော့ခံရော ဟိထံပရိုတက်တာ ရော လိမ်းထားပါတယ်”

“ဘယ်လောက်လိမ်းလိမ်း သူ့ကာကွယ်နိုင်သလောက်ပဲ ကာကွယ်တာလေ၊ လာတော့၊ အသားတွေ မည်းသွားရင် မချစ်တော့ဘူး”

ပေသုံးဆယ်လောက် အကွာအဝေးကပင် နုနယ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး စူခနဲ ထော်လန်သွားတာ အတိုင်းသား မြင်ရတာမို့ ရန်ပယ်က ချစ်စနိုး ပြုံးလိုက်မိကာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို နုနယ်ဘက် ဆန့်တန်းရင်း လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ။

ရေထဲကနေ ဗွပ်ခနဲ ဗွပ်ခနဲ ရေစင်အောင် ခြေကိုဆောင့်ကာ ကမ်းခြေပေါ် လျှောက်လာသော နုနယ်က အနားနီးလျှင် အပြေးလေးနှင့် ရန်ပယ်ရင်ခွင်ထဲ ရင်ချင်းကပ် တိုးဖက်လိုက်ကာ ရန်ပယ် ကျောဘက်မှာ သူ့လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ဆက်ချိတ်ထားလိုက်ရင်း...

“ကိုကြီး...နုနယ်ကိုချစ်တာ အသားဖြူလို့ လား...၊ ဟုတ်လား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ပြောလေ... ပြောလေ...”

“ဒါပေါ့ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း...”

“အဲဒါ ကိုကြီးအချစ် မစစ်တာပေါ့၊ နှင်းမြဲတို့ ကတော့ပြောသား၊ ကိုကြီးက နင့်လို မလောက်လေး မလောက်စားကို ဘာတွေမျက်စိလည်

လမ်းမှားပြီး လာကြိုက်မှန်းကို တွေးမရဘူးတဲ့ ... ဟွန်း”

ရန်ပယ်က နုနယ်ရဲ့ ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို ဖက်ကာ ဘန်ဂလိုတွေ ရှိရာဘက် ဖြည်းဖြည်းဆွဲခေါ်လျှောက်ခဲ့ရင်း နုနယ်ရဲ့ ရေစိုနေသော ငယ်ထိပ်ဆံပင်လေးတွေ တစ်ချက်ငုံ့၍ ရှိုက်နမ်းလိုက်ပါသည်။ ။ နုနယ်က ဘေးတိုက်ကပင် ရန်ပယ် ခါးပတ်လည်ကို မရမက လက်ချိတ်ဆက်ကာ လိမ်ဖယ်ဖယ်ဖက်ပြီး လိုက်လျှောက်လာရင်းက ...

“နေခြည်ကလည်း ပြောတယ်၊ ကိုကြီးက သူ့အသက်ကြီးလာလို့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီဆိုတဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီမို့လို့ အနားအနီးက တကယ့်ကလေးနဲ့ မစင်သေးတဲ့ အပျိုစင် အဖြူစင်ဆုံးလေးကို ရွေးပြီး လက်ထပ်လိုက်တာနေမယ်တဲ့ ”

“ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါ သူတို့ မနာလိုလို့ ပြောတာနေမှာ ပေါ့ နုနယ်ရဲ့”

“နုနယ်က ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ကိုကြီး ငါ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ နင်တို့ မှ မသိတာ... လို့ ”

“အင်း ...”

“ကိုကြီးက ငါ့ခြေဖဝါးကိုတောင် သူ့ လက်နဲ့ ဆုပ်ပြီးတော့ ခြေဖဝါးအခွက်လေးကို လက်မနဲ့ ဖိဖိပြီး နှိပ်ပေးတာလို့ ”

“ဟား ဟား ဟား ... ညည်းတို့ ချင်း ပြောတဲ့ စကားတွေကလည်း ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟုတ်လို့ ပြောတာပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို လက်သည်းလေးတွေ ကိုယ်တိုင်ညှပ်ပေးပြီးရင် လက်သည်းညီညီညာညာ လက်ထိပ်ကလေးတွေကို သေချာကြည့်ပြီး နမ်းပြီးမှ လွှတ်ပေးလိုက်တာ...လို့ ”

“ဟား... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေကြမှန်း မသိဘူး၊ မင်းတို့ ကောင်တွေ၊ ဒါတွေ လျှောက်ပြောစရာလား နုနယ်ရဲ့ ”

“ပြောမှ ပဲ၊ ဒါတောင် သူတို့ က မယုံပါဘူးတဲ့ ၊ ကိုကြီးလို အချိန်ပြည့် မျက်နှာခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ ပြီးတာတောင် မြင်ဖို့ ခက်တဲ့ နာမည်ကျော် သမားတော်ကြီးက ဒါမျိုးတွေ လုပ်မယ်မထင်ပါဘူးတဲ့ ၊ နင် ကြွားပြီး လျှောက်ပြောနေတာတဲ့ ၊ နုနယ်က ပြောလိုက်တယ်၊ ကိုကြီးက တစ်လောကလုံးနဲ့ မပြုံးရင်နေမယ်၊ ငါနဲ့ ဆို အမြဲပြုံးပြီး ရယ်နေတာလို့ ၊ ကိုကြီးကိုများ မပြုံးတတ်ဘူး ထင်နေကြတယ်၊ နောက်တစ်ခါ သူတို့ နဲ့ တွေ့ရင် တစ်ခါလောက် ပြုံးပြလိုက်ပါ ကိုကြီးရယ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း....”

ရန်ပယ့်အဖို့ ကလေးဆန်လှတဲ့ ဖွေးနုနယ်ရဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူ လေးတွေဟာ အမြဲ ချစ်စနိုး ပြုံးရယ်ချင်စရာဖြစ်နေပါသည် ။ ကလေးတစ်ယောက်နှယ် ဖြူစင်လွန်းသော နုနယ်ကို သူ ချစ်ပါသည် ။ မြတ်နိုးပါသည် ။ တကယ်တော့ နုနယ်ကိုချစ်မိမှ ပင် မိန်းမတွေဆိုလျှင် ကင်းကင်းကွာကွာ နေတတ်ပြီး အရောမဝင်ချင် အပြစ်မြင်တဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်တွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲခဲ့ရတာပါ။

ကမ်းခြေသဲပြင်ဖြူဖြူတွေကနေ ဘန်ဂလိုတွေဘက် ဖြည်းဖြည်းလေး လျှောက်လာတဲ့ သူတို့ ရဲ့ ရှေ့ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်း ဘန်ဂလိုရှေ့ ကျောက်ခင်းလျှောက်လမ်းလမ်းပေါ် နုနယ်ကလှမ်းမျှော် ကြည့်ရင်း...

“ဟွန်း... ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး၊ မုန်းစရာကြီး”

သဲတွေကိုသာ ငုံ့ကြည့်လျှောက်လာမိတဲ့ ရန်ပယ်က နုနယ် မေးကလေးထိုးကာ ညွှန်လိုက်တဲ့ နေရာဆီ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည် ။ ရှေ့က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို နောက်က အမျိုးသားတစ်ယောက်

က ထီးမိုးပေးကာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လျှောက်သွားတဲ့ မြင်ကွင်းပင်။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ နုနယ်ရဲ့ ၊ သူလည်း ကိုယ့်လိုပဲ သူ့မိန်းမသူ ချစ်လို့ နေမှာ ပေါ့”

“ဟာ... ကိုကြီးကလည်း နော်၊ ကိုကြီးလို ပညာတွေသိပ်တော်၊ စာတွေသိပ်တတ်၊ အလုပ်တွေ သိပ်ကြိုးစားတဲ့ လူတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာမှုတို့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆက်သွယ်မှုတို့ မှာ ညံ့ဖျင်းသွားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာ ပဲ၊ ကိုယ့်အာရုံထဲ ကိုယ်သိတော့တာမျိုး၊ ကိုယ်သန်ရာ သန်ရာမှာ ပဲ တော်တော့တာမျိုး”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“အဲဒါ လင်မယား လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုကြီးရဲ့ ၊ လင်မယားချင်း ယောက်ျားက ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ထီးကလေး ဆောင်းမိုးပေးတယ်ဆိုတာ သိပ်ကြည်နူးဖို့ ကောင်းတာမျိုး၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကို ကြင်နာတဲ့ ဂရုစိုက်တဲ့ ပုံစံလေးက ပေါ်လွင်နေမှာ လေ၊ အခုဟာက အနောက်ကလူက သူ့ယောက်ျား သူ့ချစ်သူ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သဌေးမကို ထီးမိုးပေးရတဲ့ ထီးတော်မိုးပါ”

နုနယ်ရဲ့ စကားကို ရန်ပယ် မငြင်းနိုင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါသည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်ပယ်တို့ စုံတွဲဟာ ဘန်ဂလိုတွေဘက် နီးကပ်လာသလို သူဌေးမနှင့် ထီးတော်မိုးတို့ ဟာလည်း ဓားလွယ်ခုတ် ညာဘက်ယွန်းယွန်း နေရာလောက်မှ ကန့်လန့်ဖြတ်ပုံစံ လျှောက်လာသည် ဖြစ် တစ်နေရာ တစ်ချိန်မှာ တော့ သူတို့ နှစ်စုံ နေရာတစ်ခုမှာ ဖြတ်သန်းဆုံးစည်း မိကြဖို့ အနေအထားပင်။

ဝိုင်းဝိုင်းပြားပြား နေကာမျက်မှန်ကြီး မျက်နှာပြည့်လှ တပ်ထားသော အမျိုးသမီးသည် အဝါနှင့် လိမ္မော်တောက်တောက် အဆင်ရှုပ်ရှုပ်

အောက်နားစ တဖျပ်ဖျပ်လွင့်ဝဲနေသော ဂါဝန်ရှည်ပေါ်တွင် ပန်းဆီတောက်တောက် ရှုပ်အင်္ကျီပုံစံ ပါးလျလျ အင်္ကျီပွပွကြီးကြီးကို ထပ်ရုံ ထပ်ဝတ်ထားတာဖြစ်ရာ သူမရဲ့ ဂါဝန်စရော အပေါ်အင်္ကျီစရော ကျောလယ်လောက် သူမရဲ့ ဆံနွယ်တွေရောဟာ ကမ်းခြေဘက်ကတိုက်နေတဲ့ လေပြင်းပြင်း အရှိန်နှင့် ဖျပ်ဖျပ်ခါ လွန်လူးဝဲလွင့်နေလေသည်။ ။

“လှတယ်နော်”

“ ”

“သူပုံစံက မင်းသမီး ကျနေတာပဲ၊ ဆယ်လီဘရီတီပုံထွက်နေတယ်”

“ ”

“ကိုကြီး... နုနယ်ကို သူ့မျက်မှန်မျိုး ဝယ်ပေးပါ၊ အဲဒါ Marc Jacobs လေ... မိုက်တယ်နော်”

“ ”

“သိလားလို့”

သူတို့ နှစ်စုံရဲ့ ထောင့်ချိုးအကွာအဝေးဟာ လေး,ငါးပေမျှသာ ကျန်ပါတော့သည်။ ။ ရန်ပယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းများ ဟာ သူမထံမှာ စူးစိုက်ကျရောက်နေလျက်ရှိပြီး သူမက မလှမ်းမကမ်းက ရန်ပယ်တို့ စုံတွဲဆီသို့ အမှတ်တမဲ့ပုံစံ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လာသည်။ ။

အမှတ်တမဲ့ အကြည့်ဟာ ရုပ်သိမ်းမလိုနှင့် မရုပ်သိမ်းသွားပဲ လမ်းလျှောက်နေရင်းကပင် သူမရဲ့ လက်ချောင်းများက နေကာမျက်မှန်ကို နဖူးအထက်ဆံစတွေပေါ် ပင့်တင်လိုက်ပါသည်။ ။ နေကာမျက်မှန်အောက်က ကြီးမားရွန်းစို တောက်ပနေတဲ့ မျက်ဝန်းအိမ် မည်းနက်နက်ဟာ လှပလွန်းသလောက် အေးတိအေးစက် ဆန်လှသည့်ကြားက အရိပ်အ

ယောင်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပြေးသွားခဲ့သလိုပင်။

ရန်ပယ့်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရာမှ မျက်တောင်တစ်ခတ်နှင့်အတူ အကြည့်က နုနယ်ထံ ပြောင်းရွှေ့သွားပါသည်။ ။ အဲဒီနောက်တစ်ဖန် ရန်ပယ့်ထံ တစ်ချက်ထပ်ကြည့်ရင်းက သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတို့ က အလျှောက်မပျက် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ။

နုနယ်က ရန်ပယ့်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ကိုကြီး”

“.....”

“သူနဲ့ ကိုကြီးနဲ့ သိလား”

“အင်... ဟင့်အင်း...”

“တကယ်မသိဘူးလား၊ သူ့ရဲ့ အကြည့်က ကိုကြီးနှင့် နုနယ်တို့ ကို သိနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်နော်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆို... ကိုကြီး မိတ်ဆွေဟောင်း မဟုတ်ဘူး လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ရန်ပယ့်က နုနယ် ပခုံးလေးကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း သူတို့ ရဲ့ ဘန်ဂလိုတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ပါသည်။ ။

(၂)

“ကိုကြီး ရေထဲဆင်းဖို့... လာကွာ၊ အဲဒီစာအုပ်ကြီး ဖတ်မနေနဲ့ တော့”

နေ့ခင်း တရားတမော နှပ်နေရာမှ ထလာကာ နုနယ်က ရေခဲသေတ္တာလေးထဲမှ ကုတ်ခံတစ်ဘူးဖောက်ကာ မော့သောက်ရင်း ရန်ပယ့်အနား ကပ်လာသည်။ ။

“နေတွေပူနေတုန်းဟာ နုနယ်ရယ်”

“အာ... သုံးနာရီတောင် ခွဲပြီးပြီကို၊ ဒီအချိန် မဆင်းရင် ဘယ်အချိန်ဆင်းမှာ လဲလို့”

“.....”

“လာပါတော့ဆို... ကိုကြီးနော်၊ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တာကို စာအုပ်ကြီးတွေ ထည့်ယူလာကတည်းက မုန်းလှပြီ၊ မနက်ကတည်းက စာပဲဖတ်နေတယ်၊ မနက်ကလည်း ရေထဲမဆင်းဘူး”

နုနယ် မျက်နှာလေးက စူပုပ်ကာ နှုတ်ခမ်းကထုံးစံအတိုင်း စူထော်လာသည်။ ။

“ဟိုဘက်ဘန်ဂလိုက ကောင်မလေးတွေနဲ့ နုနယ် ခင်နေပြီပဲ၊ သူတို့နဲ့ အဖော်စပ်ပြီး သွားလိုက်တော့နော်၊ ကိုကြီး မလိုက်တော့ဘူး”

“ဟာ... ကိုကြီးကကွာ၊ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ အော်ငိုလိုက်မှာ နော်၊ တ

ကယ်ပဲ”

“ကိုယ် သိပ်နေမကောင်းလို့ ပါ နုနယ်ရယ်”

“ဟင်... တကယ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်ပါ... ကိုယ်ဖျားချင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဆေးတောင်သောက်ထားတယ်၊ အခု ခေါင်းလည်း ကိုက်နေတယ်၊ ဒီနေ့ထဲမှ ရေထဲဆင်းလိုက်ရင် ကိုယ် တကယ် ဖျားသွားလိမ့်မယ် နုနယ်ရဲ့ ”

နုနယ်က မကျေမချမ်း မျက်နှာလေးနှင့် ရန်ပယ်နဖူးကို သူ့လက်ဖဝါးလေးနှင့် လှမ်းစမ်းလိုက်ပါသည်။ ။ သိပ်တော့ ပူမနေပေမယ့် အသားက နွေးတေးတေး ဖြစ်နေသားလို့လည်း ထင်သည်။ ။

“ကိုကြီးကလည်း ဆရာဝန်ကြီး လုပ်နေပြီး သိပ်နုတာပဲ”

ရန်ပယ်က တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်မိရင်း...

“ဆရာဝန်လည်း သွေးနဲ့ ကိုယ် သားနဲ့ ကိုယ်ပဲလေ နုနယ်ရဲ့ ၊ နေမကောင်းဖြစ်တာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဟိုဘက်က ကောင်မလေးတွေနဲ့ သွားလိုက်နော်... လိမ္မာပါတယ်၊ နေလည်း ကျရင် ကိုယ်လည်း ခေါင်းကိုက်တာ သက်သာရင် ထွက်လာခဲ့မယ်... နော်”

“ပြီးရော”

နုနယ်က ရေထဲဆင်းဖို့ အဝတ်အစား လဲလှယ်နေပါသည်။ ။ အသားကပ်ဘောင်းဘီ တိုပြတ်ပြတ် အနက်ရောင်ကလေးမှ လွတ်ပေါ်နေသော ပေါင်တံ ခြေသလုံးလေးတွေ ဝင်းမွတ်ဖြူအုနေတဲ့ နုနယ်အသွင်သဏ္ဌာန်လေးက သူ့နာမည်ကလေးနှင့် လိုက်ဖက်လှပါသည်။ ။

လှပနုစက်နေသော အသားအရေ၏ ကောင်းခြင်းက နုနယ်အလှ၏

အားအသာဆုံး အချက်ပင်။ ပါးကလေးများ သည် တင်းမာတင်းဆွတ်
ကာ နေပူထဲထွက်လျှင် သွေးရောင်လျှမ်းတက် လာတတ်သည် ။ ချောတ
ယ် လှတယ် ဆိုတာထက် ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ဖွေးနုနယ်သည် အခုမှ
အသက်ကလေးက နှစ်ဆယ့်နှစ်ကျော်စ နှစ်ဆယ့်သုံးဝင်စ။

အပေါ်ဘက်က ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် ရင်ပြတ်ကိုယ်ကျပ် အတိုကလေးဝ
တ်ကာ အဝတ်လွတ်နေတဲ့ အသားတွေကို နေရောင်ခံရင်မလူးပြီးလျှင်
နုနယ်က ရန်ပယ့်ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲတစ်ချက်နမ်းမွှေးလျက်...

“သွားပြီ ကိုကြီး ... လိုက်ခဲ့နော်”

“အိုခေ... အိုခေ”

နုနယ်က ဘန်ဂလိုရှေ့ ကျောက်ပြားလမ်းကလေးကို ပြေးလွှားခုန်
ပေါက် ကျော်ဖြတ်ကာ ကမ်းခြေဆီ ဆင်းလာခဲ့ပါသည် ။ ဟိုတယ်ဘန်ဂ
လိုတွေရဲ့ ဟိုးရှေ့တည့်တည့်လောက်ကျတဲ့ ရေပြင်မှာ ဟိုဘက်ဘန်ဂလို
တွေက အုပ်စုလိုက်လာကြတဲ့ ကောင်မလေးအုပ်စု ရှိနေပြီ။ ထိုအုပ်စုထဲ
က ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် ကိုကြီးပေးရှင်တစ်ဦးရဲ့ သမီးဖြစ်၍
ရောက်ကတည်းက ကိုကြီးနှင့် နုနယ်ကို လာရောက်မိတ်ဆက် နှုတ်ဆ
က်ကာ နုနယ်နှင့်လည်း ချက်ချင်းလက်ငင်း အဖွဲ့ကျသွားတာဖြစ်၍ နုန
ယ်က သူတို့ အုပ်စုဆီသို့ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ဦးတည်ပြေးသွားလိုက်ပါသည် ။

ဟော...။

ကမ်းခြေမှာ မနေ့က အမျိုးသမီးပါလား။ ဒီအမျိုးသမီးတို့ ကတော့
ထီးတော်မိုးမပါလျှင် လမ်းမလျှောက်တတ်ဘူးထင်သည် ။ ဟိုးမနက်
စောစောတုန်းက ဘူဖေးဘရိတ်ဖတ်စံ စားကြတဲ့ နေရာမှာ ခပ်လှမ်းလှ
မ်း စားပွဲတစ်လုံး၌ သူမတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားနေတာ နုနယ် လှမ်း
မြင်ခဲ့သေးသည် ။ အဲဒီတုန်းကလည်း သူမက နုနယ်နှင့် ကိုကြီးကို

လှမ်းကြည့်ပါသေးသည်။ နနယ်က ကိုကြီးကို လှည့်အကဲခတ်ကြည့်လျှင် ကိုကြီးက သိပ်မြင်ပုံမရ သူ့အာရုံနှင့်သူသာ ရှိနေ၍ နနယ်လည်း ဂရုစိုက်မနေမိတော့ဘဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်သာ။

ကမ်းခြေအလားလိုက်မှာ အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်နေသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် သူမကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်ရင်း ပြေးလာသော နနယ်သည် ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ ခြေအကျ အထာမကျ ခွင်ကာစောင်းကာ သဲပြင်ပေါ် ခွေခနဲချော်လဲကျသွားပါသည်။ ။

ကျွတ်...။

ရေစပ်နှင့်နီးနေကာ ရေထဲကလူတချို့ပါ လှမ်းမြင်နိုင်သွားတာဖြစ်၍ နနယ် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ချက်ချင်းမထဖြစ်ဘဲ ပေါင်တွေ ခြေသလုံးတွေမှ ကပ်ငြိသွားသော သဲမှုန်တို့ ကို လက်ဖျားလေးနှင့် တဖျပ်ဖျပ် ပွတ်ခါဖယ်ချနေမိသည်။ ။ ချော်လဲရောထိုင်ပေါ့။

“ကျော်လင်းနိုင်”

“ဟုတ်... မမ”

“ဟိုရှေ့က ကောင်မလေး မထနိုင်ဘူးလား မသိဘူး၊ ချော်လဲသွားတာ၊ သွားကူညီလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်”

“ပွင့်လှဦး”က ကျော်လင်းနိုင် လက်ထဲက ထီးကြီးကို လက်ပြောင်းယူလိုက်ပါသည်။ ။ ကျော်လင်းနိုင်က ကမ်းခြေသဲပြင်ပေါ် ဖင်ထိုင်ချလျက် သားလေး ရှိနေသော ကောင်မလေးထံ ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်သွားလိုက်ကာ အနားရောက်လျှင် ခူးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ထောက်ခါးကိုင်းကာ

...

“ရရဲ့ လားဗျ၊ မထနိုင်ဘူးလား”

“ရှင်”

“ဪ... ညီမ လဲကျသွားတာ တွေ့လို့ လေ၊ မထနိုင်ဘူးလားလို့ ပါ။
ဘာကူညီပေးရမလဲ”

နုနယ်က လာငုံမေးတဲ့ သူကို တစ်လှည့်ဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်လာ
သော အမျိုးသမီးထံ တစ်လှည့်ကြည့်လိုက်မိရင်း ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်... ရပါတယ်”

“ထနိုင်ရဲ့ လားခင်ဗျ”

“ထနိုင်ပါတယ်”

ဒီလူဟာ ထီးတော်မိုးပဲ။ ထီးတော်မိုးကလည်း ခပ်ချောချောနှင့် သား
နားသား။ ဖြူဖြူသန့်သန့် ပါးမြိုင်းမွေးရိပ်ရိပ်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ထီးမိုးပေးနေရပေမယ့် သူ့အသွင်က ဂျိမ်းစဘွန်းကားထဲက ရန်သူ့ညာ
လက်ရုံးလို ပုံစံမျိုးပေါက်နေသည် ။ အဲဒီတုန်း အမျိုးသမီးက သူတို့ အ
နားရောက်လာပါသည် ။ နုနယ်ကမော့အကြည့် သူမကငုံအကြည့် အကြ
ည့်နှစ်ခုတို့ က တစ်ခဏဆုံတွေ့နေလေသည် ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ
မကို နုနယ် မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာမသက်ဝင်ပါ။ သူမရဲ့ မျက်နှာထား၊ သူမ
ရဲ့ အကြည့်တို့ က ဆရာကြီးဆန်ဆန် အစီးတစ်နေရာက လာသလိုပင်။

“ရရဲ့ လား”

မေးလိုက်တဲ့ သူမရဲ့ အသံက ချိုဩဩ ဖြစ်သည် ။ နနွဲ့ခြင်းမရှိ။ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို အကူအညီ လာပေးဖို့ ရည်ရွယ်ကြတာဖြစ်၍ နုနယ်
က ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်...ရပါတယ်”

“မထနိုင်လို့ လားလို့

“တကယ် ထနိုင်ရဲ့ လား”

ပွင့်လှဦးက လက်ထဲကထီးကို ကျော်လင်းနိုင်ထံ ပြန်ပေးလိုက်ကာ သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို နုနယ်ထံ ကမ်းလိုက်သည်။ ။ ထိုလက်များက သွယ်၍ ရှည်လျားသည်။ ။ ဖျတ်ခနဲ မြင်ရုံနှင့် သူမရဲ့ လက်သည်းများ သည် နေ့စဉ်မဟုတ်တောင် ရက်ခြားတော့ ကျွမ်းကျင်သူနှင့် သန့်ရှင်းပုံသွင်းထားတာ သိသာလွန်းလေသည်။ ။

နုနယ်သည် ထိုလက်ကို ကမ်းချင်စိတ် မပေါက်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာက ရှိပါသေးသည်။ ။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပုတ်ခတ်ကာ သဲခါပြီးမှ လက်တစ်ဖက်ကို သူမလက်ထဲထည့်ကာ အားပြုဆုပ်ဆွဲ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ။

သူမလက်များက မြဲမြံခွန်အားရှိလှသော်လည်း အေးစက်နေသည်။ ။

“ထနိုင်ပါတယ်၊ ချော်လဲလိုက်တော့ ရှက်သွားတာနဲ့ ချက်ချင်းမထဘဲ ဆက်ထိုင်နေတာပါ ... အဟဲ”

နုနယ်က လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်ပါးဘက်ကသဲတွေပုတ်ခါချနေရင်း ...

“တကယ်တော့ နုနယ်က အစ်မကိုလှမ်းကြည့်ရင်း အငမ်းလွန်သွားလို့ ချော်လဲသွားတာပါ... အဟင်းဟင်း၊ အစ်မက လှလို့ လေ”

“ဪ... အဲလိုလား”

“ဟုတ်...၊ လှတာရော ပြီးတော့ ဟိုလေ... ထီးတော်မိုးနဲ့ တွေ့တွေ့

နေရတော့ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေလို့ စူးစမ်းရင်း စပ်စုရင်း ဆိုသလိုပေါ့၊
အဲသလို ကြည့်မိတာ... အဟင်း”

ပွင့်ဦးလှက မိန်းကလေးကို ကြည့်နေရာက တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိပါ
သည် ။ အသက်လေးလည်း ငယ်သေးတာပဲ။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲရှိသလို
ပြောချင်သလိုလည်း ပြောဆိုတတ်တာပဲ။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ သူကလေး
ဝတ်စားထားပုံနှင့် ဖြူဖြူဥဥ သူမပုံစံလေးက ခေတ်မီမီ တက်ကြွကြွနှင့်
သဘောကျစရာ ကောင်းလှပါသည် ။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဖွေးနုနယ်ပါ”

“ဖွေးနုနယ်တဲ့ လား၊ လူနဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်တယ်”

“ဟုတ်... အစ်မနာမည်ကရော”

“တို့ နာမည်က ပွင့်ဦးလှပါ”

“ဟင်... နာမည်လေးက ကဗျာဆန်တယ်နော်”

ပွင့်ဦးလှက ပြုံးလိုက်ရင်း

“အမျိုးသား မပါဘူးလား”

သူမေးပုံက တရင်းတနှီး ဆန်သလိုပဲလို့ နုနယ်ထင်သည် ။

“ကိုကြီး စာဖတ်နေလို့ ပါ”

“ဪ...”

နုနယ်က သူမထံ တည့်တည့်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“အစ်မရော... ဒီကို တစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“အင်း... မိသားစုတော့ မပါဘူးပေါ့၊ အဖော်တွေတော့ ပါတယ်၊ ကျော်လင်းနိုင်တို့ ... မမျိုးတို့ နဲ့ ပဲပေါ့”

သူမပြောနေပုံမှာ ကျော်လင်းနိုင်တို့ မမျိုးတို့ ဆိုသူတွေဟာ နုနယ်နှင့် ဟိုအရင်ကပဲ သိကျွမ်းပြီးသားတွေလိုလို။ မိတ်ဆက်ခြင်းမပါဘဲ သိထားပြီးသူတွေလို၊ သိထားပြီးသင့်သူတွေလို ပြောဆိုပုံမှာ အပိုင်အနိုင်နှင့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော လွှမ်းမိုးစီးပိုးမှုတစ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေသည် ဟု နုနယ် ခံစားရလေသည် ။

စကားပြောနေရခြင်း၌ နုနယ် မနှစ်သက်တော့ကာ ရေပြင်ဘက် မေးလေးဆတ်ပြရင်း...

“ရေထဲဆင်းလိုက်ပါဦးမယ်”

ပွင့်ဦးလှက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြပါသည် ။ နုနယ်က ရေဘက်ဆက်ဆင်းလာကာ ခြေဖမိုးကို လာရောက်ရိုက်ခတ်သော ရေလှိုင်းနုနုက လေးတစ်ခုနှင့် အထိတွင် ခြေစုံရပ်ပြီး နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ပွင့်ဦးလှက ဆက်မထွက်သွားသေးပါ။ နုနယ်ကို ရပ်ကြည့်နေသည် ။

“ဒါနဲ့ ... နုနယ်ကို... ဒါမှ မဟုတ် ကိုကြီးကို ဟိုအရင်ကတည်းက အစ်မ သိခဲ့ဖူးတာမျိုး ရှိလားဟင်၊ မေးကြည့်တာပါ”

ပွင့်ဦးလှက တစ်ခဏ မဖြေသေးဘဲ ငြိမ်နေပြီးမှ ခေါင်းအသာညိတ်ပါသည် ။

“အင်း... သိတယ်၊ ညီမရဲ့ အမျိုးသားက ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာရန်ပယ် မဟုတ်လား၊ သိပါတယ်”

နုနယ်က ခေါင်းလေးတစ်ချက် ဝေဝေဝါးဝါး ညိတ်လိုက်မိသည် ။ သူ

သိတာဟာ လူချင်းသိတာလား လူသိများ တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးမို့ သိတာ
လား မကွဲပြားသော အဖြေဖြစ်သည်။ နနယ်က ခေါင်းလေးသုံးလေးချ
က် ဆက်တိုက်ညိတ်ပြလိုက်ရင်း ရောက်ပြန်လှည့်ကာ အပြေးဆင်း
လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

*